

Dennie Christian (61), echte naam Bernhard Althoff, stapte als underdog het decor van *De Beste Zangers* binnen. Hij verliet het programma als winnaar en struikelde vervolgens over alle lof die mensen hem toewierpen. 'Ik heb me er altijd aan geërgerd dat ik al jarenlang succesvol was, maar toch stelselmatig ondergewaardeerd werd. *Rosamunde* en *Hoeba Hoeba Hop* heb ik in mijn leven net zozeer vervloekt als omarmd.'

TEKST FRANK WAALS
FOTOGRAFIE ANP

'Ik was een depressieve bak ellende'

K

Kunnen we stellen dat je terug van weg-geweest bent?

'Sinds mijn deelname aan *De Beste Zangers* maak ik een enorme boost mee, en dat voelt best lekker. Want laten we eerlijk zijn: artiesten zijn allemaal een beetje narcist. Dat moet ook wel, want anders kun je je nooit echt met hart en ziel in dit vak uitleven. Ik heb me er altijd aan geërgerd dat ik al jarenlang succesvol was, maar toch stelselmatig ondergewaardeerd werd. Mensen kopen geen albums meer, dus hoe moet je dan weten dat ik veel meer in mijn mars heb dan enkel die vrolijke schlagermuziek? Het ruwe van Neil Diamond, Rod Stewart of Bryan Adams; ik beheers het allemaal. Platenmaatschappijen houden echter veel liever vast aan dat ene ding waarmee je ooit succes had en durven daarna nooit meer andere wateren met je te bevaren. Gevolg: je komt in een la van een bepaalde categorie terecht om daar vervolgens nog maar heel moeilijk weer uit te komen. Iemand gaf me ooit de bijnaam Schlagerkoning, en hoewel ik dat nog steeds als een eer zie, heeft het andere dingen ook in de weg gestaan.'

De Beste Zangers heeft je dus uit dat laatje gehaald?

'In zekere zin heeft het bij velen de ogen geopend. Vorig jaar kreeg ik de kans om voor de film *Ron*

Goossens, Lowbudget Stuntman de soundtrack te verzorgen met een ballad-versie van Marco Borsato's *Ik Leef Niet Meer Voor Jou*, en in no time hing de redactie van *De Beste Zangers* aan de telefoon. Nou, de reacties op Twitter kon je natuurlijk wel raden. "Wat heeft die man van *Rosamunde* en *Hoeba Hoeba Hop* daar in vredesnaam te zoeken? Zoek alsjeblieft iemand anders!" Wat dat betreft heb ik die nummers in mijn leven net zozeer vervloekt als omarmd, dat zag je nu maar weer. Ik maakte in dat programma mijn entree als de ultieme underdog.'

Was dat niet vervelend?

'Integendeel! Ik mocht daar juist doen wat ik altijd al wilde: een ander soort nummers van collega-artiesten zingen. Ik voelde me er juist heel comfortabel bij om compleet uit mijn comfortzone te zijn. Het bracht een soort vechtersmentaliteit in me naar boven, want wat had ik te verliezen? Ik kon alleen maar winnen. En dat ik dat zou gaan doen wist ik vooraf al, want dat ik kan zingen is voor mij niets nieuws. Na de laatste uitzending was de algehele gedachte veranderd in: potverdomme, wat kan die gozer zingen. Wekelijks keken er een miljoen mensen of meer naar wat ik nog meer allemaal in huis heb. Het zou fantastisch zijn als het programma in oktober eindelijk eens de Gouden Televizier-Ring wint.'

Als dat zo is, dan toch ook deels door de vele huilbuien in het programma.

'Televisie is emotie, maar ik geef toe dat er dit seizoen inderdaad bovenmatig veel gehuild is. Brace voorop, hij was één grote jankpartij, en daarnaast Maan die instortte. Het heeft ermee te maken dat de groep deelnemende artiesten in 2 dagen tijd al zo hecht was, dat iedereen zijn of haar hele leven op tafel gooide. Je vertelde elkaar verhalen die je anders nooit ter sprake zou hebben gebracht. Iets wat ik bij geen enkele andere show op deze manier heb meegemaakt.'

Zo'n groepsgevoel, waarbij je het beste in elkaar naar boven haalt, had je in 2012 ook ergens anders. In een kliniek.

'Al ging ik daar aanvankelijk juist met tegenzin naartoe. Compleet anders dan wanneer je samen met vakgenoten muziek maakt. 5 jaar geleden vertrok ik noodgedwongen uit huis om aan mezelf te gaan werken. Ik voelde dat er iets mis was en zat op het randje van een burn-out. Was het een midlifecrisis, zat ik als man in de overgang? Geef het beestje een naam, maar ik

liep continu met vragen als: hoe ziet mijn toekomst eruit, wil men mij nog wel horen zingen of zijn ze me nu wel zat? Duizenden gedachten die evenzoveel angsten bij me opriepen, dat was echt niet leuk. Alleen als ik op het podium stond, was dat gevoel door de adrenalinekick die ik ervan kreeg heel eventjes weg. Maar de ochtend erna had ik alweer geen zin om op te staan. Ik kreeg de treurigheid gewoon niet weg en wilde ook absoluut geen mensen meer zien, zo'n depressieve bak ellende was ik geworden. Mijn vrouw adviseerde me dan ook professionele hulp te zoeken, voordat het op een dag echt fout met me zou aflopen. Dat vond ik dus bij die nieuwe groep mensen, ook wel lotgenoten, in de kliniek.'

Welke diagnose werd er gesteld?

'Ze constateerden dat ik net op tijd was binnengekomen, want die grens waar ik tegenaan zat, daar was ik al bijna over gevallen. De specialisten ving me op in een hele mooie tuin, omgeven door bossen waarin je kon wandelen. Overdag had je een aantal therapieën en mocht je creatief met je handen aan de slag, zoals steenhakken of voorwerpen maken met hout. 's Avonds sprak je met mensen die exact hetzelfde doormaakten. Er ging daardoor een wereld voor me open en ik voelde de blijdschap in mijn lijf terugkeren. Je moest verplicht helpen wassen en opruimen, en dat gaf me de structuur terug die ik was verloren. Je hebt niet langer meer het gevoel dat je nutteloos bent en dat geeft je een enorme vrijheid. Net als de gesprekken met de psycholoog. Bij mijn vertrek was de reservetank weer helemaal gevuld en liep ik er de deur uit met het gevoel dat ik weer 35 jaar jong was. Nu maak ik me niet meer druk om dingen die ik toch niet kan veranderen. *Drop the thought*, zoals de Dalai Lama zegt. Dan ben je 'm tenminste kwijt. Als het echt belangrijk is, komt hij vanzelf wel weer bij je terug.'

Nooit meer een kliniek voor jou dus?

'Zeker weten. Niet om stress en ook niet vanwege een verslaving, of zo. Ik ben wel verslavingsgevoelig, maar weet mezelf altijd in de hand te houden.'

Met wat en hoe dan?

'Alhoewel ik nooit echt een ontzettend fanatieke blower ben geweest, rook ik af en toe nog steeds een jointje. Of ik haal aan de voorkant van mijn sigaret – want een verstokte roker ben ik wel – wat tabak eraf en vervang dat door wiet. Twee

trekjes en mijn drempel om wat sneller om stompzinnige dingen te kunnen meelachen wordt daarmee voor zo'n 4 uur verlaagd. Ik neem het ter vervanging van alcohol omdat ik enkele jaren geleden eens wilde uitproberen hoe het zou voelen om geen druppel meer te drinken. Bij elk optreden dronk ik wel twee glaasjes wijn of drie flesjes bier en bij thuiskomst nog eens twee voor de televisie, om dan de dag erna steevast met koppijn op te staan. Nu ik dat niet meer doe, voel ik me een stuk fitter en is de behoefte om een biertje te drinken helemaal verdwenen. Een beetje wiet biedt nu prima uitkomst als plaatsvervanger, en op een gemiddelde barbecue bij de burens is dat wel nodig ook. Als we om zes uur aan tafel gaan, kun je er donder op zeggen dat iedereen tegen tien compleet kachel is. Vroeger was ik dat dan ook en viel het niet op dat iedereen de grootst mogelijke onzin uitkraamde. Maar als ik nuchter ben is het doodvermoeiend om daar nog langer tussen te zitten. Zo'n buurman kun je de dag erna dan toch niet meer serieus nemen? Met wat trekjes aan zo'n stickie kan ik al die flauwe moppen wel aan en als ik later op de avond merk dat ik nog wat meer aankan, dan neem ik nog een trekje.'

Wat vindt je vrouw Roswitha hiervan?

'Ze accepteert het, maar staat er niet 100 procent achter. Dat komt omdat ik in mijn jeugd een sleutelmoment heb gehad dat mij lange tijd angstig heeft gemaakt voor dat spul. Een vriend had een pijpje gebouwd waar alleen een zeeffe in zat met daarop wat pure schimmelfafghaan. Ik had dat nog nooit eerder gerookt en dat heb ik geweten ook. Mijn bloeddruk sloeg binnen een mum van tijd compleet dood, eigenlijk >

NIEUWE REVU ONTMOET DENNIE CHRISTIAN

Waar? In een Van der Valk-hotel in Emmen, een stuk dichterbij huis dan Dennie's huis in het Duitse Wardenhof. Wanneer? Op een zondag in juli. Verder nog wat? Tijdens het interview doet de zanger een Thierry Baudetje, en ruikt aan een lavendelplant.

'Iemand gaf me ooit de bijnaam De Schlagerkoning, en hoewel ik dat nog steeds als een eer zie, heeft het andere dingen ook in de weg gestaan'

‘Mijn moeder is in februari overleden. 92 jaar oud, maar toch kan ik haar dood niet helemaal verkroppen’

knalde m'n hele circulatie direct naar beneden. Ik lag met mijn benen omhoog tegen een muur en heb mezelf vol gebraakt. Daarna was ik compleet outgenockt. Wat Roswitha daarop zei? Eigen schuld, dikke bult. Tegenwoordig gebruik ik het dus met mate en mijn zoon Aloscha doet er vanuit medisch oogpunt aan mee. Hij heeft reuma, en door zo nu en dan te blowen blijft de pijn en stroefheid achterwege waardoor hij weer volop kan sporten. Pijnstillers en medicatie tegen reuma heeft hij nu veel minder nodig dan voorheen, en alleen als hij ooit vader zou willen worden, moet hij daar een half jaar lang

helemaal vanaf blijven, alvorens een kind te kweken. Dat is de prijs die je daarvoor betaalt. Hij jammert echter nooit, maar ik heb al vaak genoeg gebeden tot Onze Lieve Heer: laat mij de ziekte alsjeblieft van hem overnemen. Ik ben 61, heb al een mooi leven achter de rug en gun hem die aandoening niet. Je hebt het wat dat betreft helaas niet voor het zeggen.’

Wat heeft het vaderschap je gegeven?

‘Het besef dat je van het ene op het andere moment van iemand kan houden. Je weet hoe het is om verliefd te worden op iemand en als je geluk hebt wordt het ooit liefde. Maar met zo'n geboorte van je kind of kleinkind gaat dat van nul naar instant liefde. Dat is ongekend, en het bestaat in geen enkele andere relatie. Bij mijn kleinkinderen is het nu nog intenser genieten omdat ik ouder ben en er inmiddels volledig achter sta hoe ik leef, en besef waar ik mee bezig ben. En je ziet dat je als vader verschillende fases met je kind doormaakt waarin ze steeds met heel andere ogen naar je kijken. Mijn dochter Romina is altijd al een echt vaderskindje geweest die als klein meisje samen met mij in bad wilde. Op haar 12de was dat ineens afgelopen en ging ze puberen. Lieve papa was plotseling die klootzak van wie niks mocht. Echt een kutperiode. Na 3 jaar lang tegendraads zijn, was ook dat weer over en kreeg ik het meisje dat ik op 12-jarige leeftijd kwijtraakte ineens weer terug als jonge vrouw die het weer fijn vond om bij me te zijn.’

Zijn je eigen ouders trots op de manier waarop je het als vader aanpakt?

‘Dat zijn ze altijd wel geweest, maar helaas leven ze beiden niet meer. Pa is in 1992 al overleden nadat hij, zoals hij het zelf omschreef, is vermoord door de dokter. Hij had regelmatig cystes in zijn nieren die zo zacht waren dat ze in het ziekenhuis altijd vrij gemakkelijk door te prikken waren. Maar op een dag zat er ineens een enorm harde bobbel en dat moet voor een arts direct het teken zijn niet met alle geweld door te duwen, want dan zou het weleens een gezwel kunnen zijn. Hij prikte met zijn naald echter toch door, waardoor de ingekapselde kanker is opengebarsten en door zijn hele lichaam is gaan zwerven. Vanaf dat moment was hij ten dode opgeschreven. Een overlijden dat helemaal niet nodig was geweest. Mijn moeder heeft daarna nog lange tijd geleefd. Pas in februari van dit jaar is ze overleden. 92 jaar oud, maar toch kan ik haar dood niet helemaal verkroppen.’

92 is toch een mooie leeftijd?

‘Het was een zegen om op mijn leeftijd nog “mama” tegen iemand te kunnen zeggen, ook de kwaliteit van leven die ze had, was op het laatst nog prima. Ze was dan wel dement, maar ze maakte nog gewoon dagelijks haar grapjes. Wel elke 2 minuten dezelfde, maar dat deerde niet. Dementie doet nabestaanden meer pijn dan de patiënt zelf, want die beseffen maar heel kort dat ze het hebben, namelijk als de eerste verschijnselen zich aandienen. Haar intelligentie en instinct is ze echter nooit verloren. En ze is ook tot op het laatst thuis blijven wonen in ons geboortedorp Bensberg, in de buurt van Keulen. In Duitsland is het heel gebruikelijk om terminale of vergeetachtige mensen een inwonende thuishulp te geven, in ons geval de Poolse Mariah die 7 jaar lang in haar huis heeft gewoond. Elke 3 maanden ging ze een paar weken naar huis, maar verder was ze er altijd. Dikke vriendinnen werden het en ze heeft zich de tranen uit haar ogen gehuild toen ma overleed. 's Nachts om half 2 dronken ze nog een slok thee samen en een uur later vond ze haar in het ziekenhuisbed in de woonkamer. Liggend op haar zij, vredig ingeslapen.’

Kon je goed met haar dementie omgaan?

‘In het begin totaal niet, omdat niemand nog in de gaten had dat het die ziekte was. “Verdomme ma, dat verhaal heb ik je toch net verteld. Waarom vraag je er nu opnieuw naar?” Later kregen we door hoe de vork in de steel zat, maar echt schuldig heb ik me nooit gevoeld. Ze was het gelukkig toch allang weer vergeten. Wel ben ik na de diagnose heel bewust filmpjes met haar gaan opnemen met mijn telefoon. Dan zongen we met kerst samen *Stille Nacht* en vroeg ik haar: “Hoe zien we eruit, ma?” Dan antwoordde ze: “Nou, ik oud en versleten en jij ziet er ook niet meer zo jong uit. Hoe oud ben je nu. Een jaar of 53?” Wat een schat was het toch. “Als ik nog niet getrouwd was, dan deed ik het met jou,” lachte ik dan. Ondanks haar afhankelijkheid – op het laatst woog ze nog maar 34 kilo – ben ik me altijd haar zoon blijven voelen. Ik hoop nooit dat ik zelf ten prooi val aan deze ziekte. Het is de ergste straf die je als mens kunt krijgen. Dat je je eigen leven vergeet.’

Hou oud wil je zelf worden?

‘Ik zou ontzettend graag samen met Roswitha 120 willen worden, maar wel dat ik nog kan lopen, weet wat ik zeg en hoor, en redelijk fit ben. Dan zou ik het prachtig vinden. We zijn al zo lang samen, en dus behoorlijk symbiotisch.

Als zij moet gaan dan voel ik me geamputeerd en omgekeerd ook. Ik mag overigens van geluk spreken dat ik er vandaag de dag nog ben. Vroeger pakte ik geen hotelletjes, maar reed ik met het grootste gemak naar een optreden in Nederland, België of zelfs Oostenrijk, en dan dezelfde avond weer terug naar Duitsland. Dan stond ik met verse broodjes aan het bed wanneer Roswitha wakker werd. Het gevaar van zulke lange nachten zijn echter de inpitmomenten in de auto. Ik ben weleens, midden op de snelweg, een paar seconden weggevallen, waarna ik wakker schrok achter het stuur. De adrenalinestoot van hier tot Tokio die daarop volgt maakt je dan wel weer alert, maar het kan ook zomaar helemaal mis gaan. Kijk naar Koos Alberts. Eén seconde in slaap vallen en nu alweer 30 jaar half verlamd in een rolstoel. Dat had mij ook kunnen gebeuren. Meerdere keren zelfs.’

Heb je het daar weleens met Koos over?

‘Dat is natuurlijk weleens voorgekomen, maar nog veel vaker hebben we het over andere zaken. Veel echt goede vrienden heb ik niet. Die zijn op twee handen te tellen, maar Koos is er daar wel een van. Als jonge vent met een eerste hitje op mijn naam heb ik wel geleerd wat vriendschap echt inhoudt. In de periode na Rosamunde had ik geld als water en was ik daardoor automatisch duizenden vrienden rijker. Dat zag ik echter niet, ik geloofde dat al die interesse 100 procent echt was. Als ik links een gulden verdiende, gaf ik er rechts twee uit en toen alles op was, verdwenen al die zogenaamde vrienden plotseling als sneeuw voor de zon. Een jaar lang heb ik daardoor alleen maar voor de Duitse staat moeten werken om mijn opgebouwde belastingschuld terug te kunnen betalen. En toen ik vervolgens weer een beetje vermogen opbouwde, waren ze er weer. Als strontvliegen kwamen ze terug, die zogenaamde vrienden van me. Voor hen bleef de deur echter dicht deze keer. Nu zijn we ruim 25 jaar verder, heb ik 15 miljoen platen verkocht en een fijn appeltje voor de dorst opzij gezet. Precies zoals mijn vader me geleerd heeft, maar waar ik destijds niet naar wilde luisteren.’ ✖